

Het gemeenschappelijke gebed om de Heilige Geest

Ds. D.W. Tuinier – Handelingen 1:14
(tussen Hemelvaart en Pinksteren)

Zingen: Psalm 119: 3, 25
Lezen: Handelingen 1: 1-14
Zingen: Psalm 34: 2, 3
Zingen: Psalm 86: 3
Zingen: Psalm 130: 3
Zingen: Psalm 133: 1, 3

Gemeente, we willen uw aandacht vragen voor Handelingen 1 vers 14. We lezen daar Gods Woord en onze tekst voor deze dienst:

Deze allen waren eendrachtelijk volhardende in het bidden en smeken, met de vrouwen, en Maria, de moeder van Jezus, en met Zijn broederen.

Het thema van de preek is: Het gemeenschappelijke gebed om de Heilige Geest.

We letten op drie gedachten:

1. Smekend bidden om de Heilige Geest
2. Volhardend bidden om de Heilige Geest
3. Eendrachtig bidden om de Heilige Geest

1. Smekend bidden om de Heilige Geest.

Gemeente, de Hemelvaartsdag ligt weer achter ons. Veel, heel veel gaat er om in de harten van de jongeren van de Heere Jezus. Dat kunt u wel begrijpen. Wat is er veel gebeurd. Wat hebben ze veel gezien en gehoord; onuitsprekelijke dingen! Dan vertelt de evangelist Lukas ons: *En zij aanbaden Hem en keerden weder naar Jeruzalem met grote blijdschap. En zij waren allen tijd in de tempel, lovende en dankende God.* (Luk.24:52-53) Zo besluit Lukas zijn evangelie.

Vandaag komt het Woord van de Heere tot ons uit Handelingen 1 en dan lezen we dat ze tegelijk eendrachtelijk volhardende zijn in het bidden en smeken om de komst van de Heilige Geest. Dat gaat blijkbaar samen. Het één sluit het ander niet uit. Een dankende en lovende Kerk is tegelijkertijd een biddende, een smekende, een afhankelijke en ootmoedige Kerk. En alles is vrucht van Hem, Die zit aan de rechterhand van Zijn Vader in de hemel, Die gaven uitdeelt en deze van zichzelf biddeloze en dankeloze mensen opnieuw bidden, danken en smeken leert. Hij geeft hen dat ze mogen volharderen in bidden en smeken. De oudste Broeder in de hemel geeft dat deze broeders en zusters

daar in die opperzaal in Jeruzalem eendrachtig bij elkaar zijn in bidden en smeken om de komst van de Pinkstergeest.

Er is dus grote blijdschap in de harten van de discipelen. U weet waarom. Hun Meester is opgevaren naar de hemel en zij mogen delen in de vruchten van Zijn hemelvaart. Dat mogen ze weten voor eigen hart en leven. Zij mogen weten dat hun Meester aan de rechterhand van Zijn Vader is in de hemel, hen ten goede. Hij heeft hen beloofd: *Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in der eeuwigheid.* (Joh.14:16) *Ik zal u geen wezen laten; Ik kom weder tot u.* (Joh.14:18) En daar mogen ze troost uit putten. Daar hebben ze houvast aan. Dat geloven ze. Dat is hun sterkte, hun troost. Hun Meester heeft hen beloofd dat Hij, al is Hij dan straks in Zijn menselijke natuur niet meer bij hen, met Zijn godheid, majesteit, genade en Geest nooit meer van hen wijken zal. Daarom die vreugde in hun hart!

Zo komen ze met blijdschap en vreugde, God dankend en lovend, in Jeruzalem. Ze doen precies wat hun Meester heeft gezegd. Ze moeten naar Jeruzalem gaan. Dat heeft Hij vlak voor Zijn hemelvaart hen nog op het hart gebonden. Het is ons zojuist voorgelezen uit de verzen 4 en 5. Daar in Jeruzalem moeten ze de belofte des Vaders verwachten. Hij heeft hen immers de Heilige Geest beloofd. Ze zullen met Zijn Geest worden gedoopt, niet lang na deze dagen.

Daarom zijn ze nu in Jeruzalem, in de opperzaal, vlakbij de tempel. U weet wel, de zaal waar ze zo vaak met hun Meester zijn geweest. De zaal waar ze in die bewuste nacht waarin Hij verraden werd voor de laatste keer met Hem het Pascha hebben gegeten. Waar Hij met hen gesproken heeft. Waar Hij hen zoveel onderwijs gegeven heeft. Daar hebben ze samen de lofzang gezongen. Een zaal met veel herinneringen.

Deze allen, zo begint onze tekst. Hun namen worden in vers 13 genoemd. Tel eens mee, jongens en meisjes, om hoeveel discipelen gaat het? Als je goed telt gaat het om elf discipelen. Zij komen daar samen in de opperzaal, vlakbij de tempel. Er wordt ook gezegd dat de vrouwen erbij zijn en Maria, de moeder van Jezus, en Zijn broederen. En in vers 15 leest u dat er langzaam maar zeker een groep, een gemeente is gevormd van ongeveer 120 mensen.

We letten eerst even op die vrouwen. Dé vrouwen, staat er heel nadrukkelijk. Johanna is er, Salome en Maria Magdalena... En Maria, de moeder van Jezus, wordt apart vermeld. Lukas doet dit met een bedoeling. De Heilige Geest fluistert hem in, als hij de Handelingen van de apostelen beschrijft: 'Lukas, schrijf dat erbij: de vrouwen zijn er ook bij en Maria...' Het gaat niet alleen om de discipelen van Jezus. Zij staan al zoveel in de belangstelling. Ook de vrouwen en de meisjes horen erbij. De Heere werkt ook in hen Zijn genade. Ook al kunnen ze dan geen ambtsdrager worden en al kunnen ze de preekstoel niet op, God verheerlijkt Zijn genade ook in de harten van vrouwen en meisjes. Deze gemeente in Jeruzalem is zo gelukkig, want deze vrouwen mogen het ambt aller gelovigen bekleden. Ze zijn Christus' zalving deelachtig. De Heere heeft de onberouwelijke keus van Ruth in hun hart gelegd: *Uw volk is mijn volk en uw God mijn God.* (Ruth 1:16) Wat een bemoediging vandaag voor onze vrouwen en meisjes! Ze worden apart vermeld. De elf discipelen worden met name genoemd, maar de vrouwen horen er ook bij.

Deze kleine christelijke gemeente van ongeveer 120 mensen is bij elkaar om te bidden om de komst van de Pinkstergeest, de beloofde Trooster. Want bij alle vreugde en blijdschap waar ik het zojuist over heb gehad is er in hun hart ook nog een gemis. En dat kunnen die 120 zelf niet zo onder woorden brengen wat dat is. Dat hoeft ook niet, maar het is er wel. Het is een door Gods Geest gewerkt gemis. Omdat het al door de Pinkstergeest gewerkt is, daarom is het een levend gemis.

Zet eens een streepje onder het woordje 'levend'. Want een levend gemis vraagt naar de Heere en Zijn sterkte. Een levend gemis ziet heilbegerig uit naar de vervulling van dat gemis. Een levend gemis komt altijd op vanuit de diepte. Een levend gemis gaat samen met een verbroken hart en een door schuldbesef getroffen en verslagen geest. Een levend gemis kunt u hieraan herkennen: dat het hongert en dorst naar Christus. 'Geef mij Jezus of ik sterf, want buiten Hem is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf!' Een levend gemis hongert naar de gerechtigheid van Christus. Een levend gemis is vrucht van de bediening van Christus. Een levend gemis is vrucht van de bediening van de Geest van Christus.

Gemeente, kent u dat? Leg uw hart er eens naast. Deze 120 mensen weten wat een levend gemis is. Ze zijn in verwachting. Ze zijn uitziend, hopen, biddend en smekend bij elkaar. Het is advent voor hen; pinksteradvent. De Meester heeft hen immers de Heilige Geest beloofd? Als iets wat heel veel waarde voor je heeft aan je beloofd wordt, dan zie je er toch naar uit dat je het ontvangen mag?

Hun Meester is heen gegaan. Hij is hun grote Voorbidder in de hemel. Maar zij missen nog een Voorbidder in hun hart. Zij kennen Hem nog niet. Ze kennen de Heilige Geest wel in Zijn zaligmakende werk. Maar ze kennen Hem nog niet als Persoon. En hun lieve Meester heeft van Hem gezegd: *Die zal u alles leren. (Joh.14:26) Die zal Mij verheerlijken; want Hij zal het uit het Mijne nemen en zal het u verkondigen. (Joh.16:14)* Door die Geest zullen ze worden bediend, vanuit Zijn nooit te ledigen volheid.

Daarom zijn ze biddend, smekend bij elkaar. En smeken doe je niet met droge ogen. Smekend bidden betekent: Er is nood! Als je smekend bidt kom je op je knieën. Dan roep je vanuit de diepte. Dan ben je arm in jezelf. Dan ben je klein voor God. Dan besef je ook dat je het niet hebt verdiend dat de Heere naar je omziet. Maar toch kun je het niet nalaten om je bedelhand uit te strekken naar wat je beloofd is.

Gemeente, ik wenste wel dat er veel van zulke mensen vandaag in de kerk zijn, zo toelevend naar de Pinksterdag. Hoe zitten wij vandaag bij elkaar? Hoe gaan we straks naar huis? Hoe leven we naar de Pinksterdagen toe? Zoeken we elkaar op? Scherpen we elkaar op om te bidden en te smeken of de Heere de hemel zou willen scheuren en dat Hij neerdaalt en dat de bergen van voor Zijn aangezicht mogen weggaan? Zodat Zijn Geest dode zondaarsharten levend maakt. Maar ook dat Zijn kinderen met die milde regen van de Pinkstergeest verkwikt worden. Dat ze leeg gemaakt worden en vervuld worden met de liefde, de genade en de Geest van Christus. Zijn we daarmee bezig? Zijn we daar verlegen om?

Want de komst van de Heilige Geest is zo nodig. Het is zo noodzakelijk in uw leven. Dat zijn niet mijn woorden, maar de woorden van de Heere Jezus Zelf. We moeten wederom geboren worden. We moeten met water en Geest van boven geboren worden. Er moet

een wonder van God in ons leven gebeuren, wat de Heere in het ogenblik van Zijn welbehagen in ons en zonder ons door de Pinkstergeest werkt. De noodzaak van die nieuwe geboorte, die levendmaking, die nieuwe schepping, die opwekking uit de doden waarin we allen van nature ons bevinden, moet op ons hart worden gebonden. Als dat vandaag gebeurt, dan drijft u dat uit tot de Heere. 'Heere, ik moet bekeerd worden. Ik moet van dood levend gemaakt worden. Ik heb een nieuw hartje nodig. Ik kan het niet missen.' En als u dat doorleeft, als die nood op uw hart gebonden wordt, dan verstaat u iets van dat smekend bidden van deze 120.

Waarom bent u nog onbekeerd, gemeente? Waarom hebben jullie nog geen nieuw hartje, jongens en meisjes? Waarom hebben jullie de Heere nog niet lief? Waarom worden er zo weinig mensen bekeerd? Waarom gaat er zo weinig uit van Gods volk? U gelooft toch wel, als er meer dit smekend bidden om de Heilige Geest zou zijn, dan zou de Heere Zich toch niet onbetuigd laten? De Heere wil erom gebeden zijn. Dat blijkt over tien dagen. Dan stort Hij Zijn Geest uit in Jeruzalem. Hij is een Hoorder en Verhoorder van het gebed. Op het gebed doet Hij grote wonderen.

Als er meer dit smekend bidden zou zijn, alleen, in het verborgene of samen, dan zag het er heel anders uit in de gemeente. Dan zag het er ook heel anders uit in uw leven. Dan krijgt u een andere levensgang. Dan wordt uw hart bekeerd en uw wil omgebogen tot alles wat God wil. Dan wordt uw leven vernieuwd. Dan mogen Gods kinderen leesbare brieven zijn van hun Meester. Dan mogen ze naar Hem gaan ruiken. Dan hebben ze geen stof meer tot klagen. Dan is het niet meer arm en geesteloos en dor in hun zielenleven. Als er meer dit smekend bidden is, dan laat de Heere Zich niet onbetuigd. Dan komen jongens en meisjes tot bekering. En dan mogen jonge mensen de hartelijke keus doen van Mozes: liever met het volk van God kwalijk behandeld te worden dan voor een tijd de genietingen van de zonde en van de wereld.

Smekend bidden... Wat is het nodig! De krachtige doorwerking van de Pinkstergeest, zodat uw hart vernieuwd wordt. Dat u leert buigen voor God en dat u mag ervaren dat God goed is voor een slecht mens. Dat is ook nodig in het leven van allen die in beginsel de Heere mogen liefhebben.

Wat staan we dan schuldig. Moeten we ons niet diep weg schamen? Wat komt er van uw bidden terecht, zodat de Pinkstergeest zondag en maandag uw weeklacht en geschrei veranderen zal in een blijde rei? Is deze gemeente geen beschamend voorbeeld voor ons? Zijn er nog in de gemeente die werkzaam zijn aan de troon van Gods genade? Zijn er nog gebedsworstelingen? Is de nood u opgelegd? Is er bij u dat biddend smeken, dat heilbegerig uitzien om de komst en de werking van de Pinkstergeest?

'Ja maar', zegt u, 'u doet net alsof dat in het vermogen van de mens ligt en alsof wij zomaar even kunnen bidden zoals God het van ons vraagt. U doet net of dat een vrucht is die groeit op de akker van ons hart. Een mens kan toch niet bidden van zichzelf? U hebt zojuist gezegd: het is vrucht van de Pinkstergeest. Een mens ligt toch dood in de zonden en misdaden?' Zo probeert u uzelf te verontschuldigen. Zo proberen we ons weer weg te schuilen achter onze onmacht.

Gemeente, ik hoop dat u na deze preek eens uitgepraat raakt. En dat je met de schuldbrief naar huis gaat. Dat je als schuldenaar thuiskomt en dat de nood van uw onherboren ziel op uw hart gebonden wordt. En ook de nood van de tijd waarin we

leven, waarin het werk van Gods Geest zo weinig gezien wordt. Ik hoop dat dat uw nood wordt! Want... wie Hem aanroept in de nood, vindt Zijn gunst oneindig groot! We gaan dat zingen uit Psalm 86 vers 3:

HEER', door goedheid aangedreven,
Zijt Gij mild in 't schuldvergeven;
Wie U aanroept in de nood,
Vindt Uw gunst oneindig groot;
HEER', neem mijn gebed ter ore;
Wil naar mijne smeking horen;
Merk, naar Uw goedgunstigheên,
Op de stem van mijn gebeên.

2. Volhardend bidden om de Heilige Geest

Deze allen waren eendrachtiglijk volhardende in het bidden en smeken, met de vrouwen, en Maria de moeder van Jezus, en met Zijn broederen. Als u er nu ook maar bij bent en jullie, jonge mensen en kinderen! Dan hoeft je naam hier niet te staan hoor, maar als de Heere dan maar van je weet. Zoek deze week nog eens extra je kamer op en buig je knieën. En als je dan nog moet zeggen: 'Het is nog geen nood', vraag maar of de Heere de nood op je hart wil binden. 'O God, laat het me zien! Het moet alleen van Uw kant komen, het kán alleen maar van Uw kant komen. Daar ligt ook de ruimte. Want als er van mij vandaan iets moet komen, dan kan het niet meer. Ik zit vol met boze geesten en ik zoek de dingen die van deze wereld zijn. Ik zit vol met zonde. Maar wie U aanroept in de nood, die vindt Uw gunst oneindig groot...'

Deze 120 zijn volhardend in het bidden en smeken om de komst van de Heilige Geest. Dat betekent dus dat er in deze gemeente van 120 personen een levend gemis is, maar ook een levende behoefte aan de rijke bediening van de Heilige Geest. Ze kunnen niet zonder Hem. Ze kunnen de Heere niet loslaten. Ze zijn net als Jakob, jongens en meisjes, die zei: 'Heere, ik laat U niet gaan, tenzij dat Gij mij zegent.'

Ze zijn volhardend. Nee, het is geen opwelling. In de Bijbel wordt gesproken over een vroeg opkomende dauw, een morgenwolk. Als de zon gaat schijnen verdwijnt die weer. Dat is het hier niet. Dit is volhardend bidden. Het is een onafgebroken werkzaam zijn van 120 zielen. Net zolang tot de belofte is vervuld. Net zolang tot ze de beloofde zaak hebben ontvangen.

Ik heb in de eerste gedachte al gezegd: het is nood. Vroeger zeiden ze dan wel eens in de preek: 'Gemeente, zet je klomp maar tussen de deur!' Daarmee werd dan bedoeld: Houd maar aan, grijp maar moed! Ze zijn volhardend. Ze blijven bedelen. Ze blijven aanhouden. Ook al beseffen ze het en doorleven ze het: 'We hebben het niet verdiend. We hebben het verzondigd. Het is alleen genade, als God naar ons omziet. Het is alleen genade als Hij Zijn belofte vervult. Maar, Heere, U hebt het beloofd. En wat U belooft dat doet U. U bent een Waarmaker van Uw woord.'

Zo zijn ze heilig werkzaam met de belofte. Wat zijn ze gelukkig. Wat zijn ze rijk, ondanks dat het gemis in hun ziel nog niet is vervuld. Toch zijn zij rijk. Ze zijn rijk in hun armoede.

Begrijpt u dat? Ze zijn rijk in hun gemis. Waarom? Omdat ze een aangebonden leven beoefenen aan de troon van Gods genade. Omdat ze heilig werkzaam zijn met de beloofde zaak. Want de belofte van hun Meester maakt hen werkzaam aan de voeten van de Heere.

Nee, dit zijn geen mensen die jarenlang in hun gemis kunnen lopen of met een belofte over de aarde gaan, zonder dat je merkt dat ze ermee bezig zijn. Die mensen zijn er ook. Die maken van hun gemis of van een belofte die ze hebben gekregen een rustgrond. Dan is het geen levend gemis. Ze kunnen daarmee leven. Ze zijn er niet werkzaam mee aan de troon van Gods genade. Het drijft niet uit tot de Heere. Ze kunnen er oud mee worden. Ze zijn er zelf nooit mee ondersteboven geraakt. Ze kunnen zichzelf in het leven houden. Waarom? Het is geen nood in het leven. En omdat ten diepste de beloofde zaak geen waarde voor hen heeft.

U moet een klein kind maar eens iets heel moois beloven, wat het heel graag hebben wil. Wat begint het te zeuren van 's morgens vroeg tot 's avonds laat! En het blijft er net zo lang om zeuren en om vragen tot het het beloofde ontvangt. Zo is het toch, jongens en meisjes? Je kunt een kind ook iets beloven waar het geen waarde in ziet. Van dat kind zul je echt geen last hebben. Verstaat u het?

Gemeente wij kunnen praten, redeneren en theologiseren over grote zaken en u kunt precies weten hoe God een mens bekeert. Daar kunt u uren over praten. Maar als de komst van de Pinkstergeest echt waarde voor u gaat krijgen, dan houdt het met al je gepraat en geredeneer op. Dan kom je in de eenzaamheid aan de voeten van de Heere terecht. Dan ga je Hem smeken, volhardend smekend en bidden om de Heilige Geest. Dan heb je zelf niets meer in te brengen. Dan legt de Heere Zijn hand op je mond. Dan moet je naar recht verloren gaan. Dan kom je als een verlorene aan Zijn voeten terecht. Hij kan je naar recht voorbijgaan. Je moet Hem vrij laten, maar je kunt Hem niet meer loslaten. We hebben aan het begin van de dienst samen gezongen:

Gedenk aan 't woord, gesproken tot Uw knecht,
Waarop Gij mij verwachting hebt gegeven.
Dit is mijn troost, in druk mij toegelegd;
Dit leert mijn ziel U achteraan te kleven;
Al 't geen Uw mond aan mij had toegezegd,
Gaf aan mijn hart vertroosting, geest en leven.

Was dat nu een psalm die weerklank vond in uw hart? Daar hebt u nu dat werkzaam zijn met de belofte. Gemeente, wij zijn zo lijdelijk. We kunnen zo'n afwachtende houding innemen. En daar is onze doodstaat in getekend. We zijn zo lui, ook Gods kinderen. Maar straks gaan we iets anders zingen:

Ik blijf de Heer' verwachten;
Mijn ziel wacht ongestoord;
Ik hoop, in al mijn klachten,
Op Zijn onfeilbaar woord.

Zo toelevend naar de Pinksterzondag moet je niet met je armen over elkaar gaan zitten, maar je handen vouwen en je knieën buigen. De Heere verwachten, hopen op Zijn Woord. Het geloof richt zich op het Woord, op de God van het Woord. En het geloof richt zich op de Belover. Want in Hem ligt uw verwachting. In Hem ligt uw leven. In Hem ligt uw troost. In Hem ligt nu alles wat u nodig hebt voor uw zaligheid. In Hem ligt de vastheid. In Hem ligt de zekerheid van het geloof. In Hem ligt ook de zekerheid van de beloofde zaak.

Deze 120 mensen zien op Hem. In al hun gemis, in al hun bidden en smeken, hun verwachten, zien ze op Jezus. En ze schuilen bij Hem. Ze vertrouwen zich helemaal aan Hem toe. En in het geloof is geen twijfel. Als ze op Hem zien door het geloof, dan is er dat volhardende bidden en smeken.

Dus dat volhardend bidden is een vrucht van het werkzaam zijn met de belofte. En dat werkzaam zijn met de belofte is weer vrucht van het gelovig zien op de Belover. Met andere woorden: het komt alles bij Hem vandaan. Er is niets van de mens bij. Het is alles Zijn werk. En deze 120 mensen zijn er niet beschaamd mee uitgekomen. De Heere is een Hoorder en Verhoorder van het gebed. Want op het Pinksterfeest stort God mild en overvloedig Zijn Geest uit.

Smekend bidden, volhardend bidden...Hoe ligt dat nu bij ons? Catechisanten, jongelui, weet je wat van ons geldt? Wij volharden liever in de zonde. Erg hè, dat we dat tegen elkaar moeten zeggen? Wij volharden liever in de zonde en we drinken de zonde en alles wat de wereld ons aanbiedt in als water. Daar proberen we ons mee in leven te houden. Wees gewaarschuwd, daar komen we mee om! Je komt er eeuwig teleurgesteld mee uit. Want de wereld gaat voorbij met al zijn moois en al zijn heerlijkheid en begeerlijkheid. Maar die de wil van God doet blijft in der eeuwigheid! En dit is de wil van God, dat u zich bekeert en dat u vandaag aan Zijn voeten komt en Hem smeekt om Zijn genade. Om dan te ervaren dat Hij doet wat Hij belooft.

Weet je, wij volharden liever in het uitblussen van de Heilige Geest. Wij volharden liever in het bedroeven van de Heilige Geest. Wij volharden liever in het tegenstaan van de Heilige Geest, door onbekeerd te blijven. Door zomaar door te leven van de ene dag in de andere, van de ene week in de andere. En voordat u het weet staat u aan de poorten van de eeuwigheid. Want: *Wij vliegen daarheen*. (Ps.90:10) En wat bent u dan arm. Wat ben je dan leeg. Wat ben je dan onvruchtbaar, doods en dor. Daar zijn geen woorden voor. Ik hoop dat de Heere je het vandaag laat zien.

De Bijbel zegt: Als u zo doorleeft, dan zal het vreselijk zijn. Maar nu wordt u nog gewaarschuwd. Nu klopt de grote Behouder des levens nog op de deuren van uw hart. U wordt nog genodigd. En Hij heeft beloofd Zijn Geest te zullen geven aan degenen die Hem met hartelijk zuchten, zonder ophouden, volhardend, daarom bidden en daarvoor danken.

Bent u nu niet jaloers op deze 120 mensen, die daar in die tien dagen tussen Hemelvaart en Pinksteren smekend bidden en volhardend bidden om de komst van de Heilige Geest bijeen zijn? Maar ze zijn ook eendrachtig bijeen. Het zingt in hun ziel wat we samen gaan zingen. Psalm 130 vers 3:

Ik blijf de HEER' verwachten;

Mijn ziel wacht ongestoord;
Ik hoop, in al mijn klachten,
Op Zijn onfeilbaar woord.
Mijn ziel, vol angst en zorgen,
Wacht sterker op de HEER',
Dan wachters op de morgen;
De morgen; ach, wanneer?

Het gemeenschappelijke gebed om de Heilige Geest. Smekend bidden, volhardend bidden, en dan nu de derde gedachte:

3. Eendrachtig bidden om de Heilige Geest.

Deze allen... De elf discipelen met de vrouwen, Maria de moeder van Jezus, Zijn broeders en nog zoveel anderen, deze 120 mensen bidden eendrachtig. En dat ze zo eendrachtig, eensgezind bij elkaar zijn, dat is al het werk van de Heilige Geest. Van die 120 geldt net als van u en van mij, dat we van onszelf ruziemakers zijn. We doen niet liever dan ruzie maken. Dat geldt voor alle 120. Dat geldt voor ons allemaal, wie we ook zijn. Ruzie maken hoeft je een mens niet te leren. Dat zit in ons bloed gebakken. Dat zit in dat dodelijke gif waarmee we allemaal besmet zijn. Ruzie maken, we doen niet liever! Het is vooral een teken van de eindtijd. Mensen zijn liefhebbers van zichzelf en kittelachtig van gehoor en breid het maar uit. Ze zijn op zichzelf gericht; grote egoïsten. De krant staat er vol van. Maar blijft u maar heel dicht bij huis...

Wat is er ontzettend veel wat bedroeft, juist ook in de kerk. Daar waar het niet zo behoort te zijn. Wat zijn we een verdeeld huis! Er zijn veel verschillende meningen, liggingen, opvattingen en menselijke ideeën. En daar zijn we zo druk mee, dat we het ene nodige, de hoofdzaak, de komst en de doorwerking van de Pinkstergeest, uit het oog verliezen.

De discipelen waren trouwens ook niet zulke lieverdjes. Dat weten we uit Gods Woord. Hoe vaak hebben ze niet ruzie gezocht. De één wilde meer dan de ander zijn en over de ander heersen. En hoe vaak waren ze niet ver van hun plek, de dominees... Maar hier is het anders. Hier is er een eendrachtig, eensgezind bidden en smeken. De harten smelten ineens. De gemeenschap der heiligen wordt beoefend, omdat ze alle 120, hoofd voor hoofd en hart voor hart, bediend worden uit die oudste Broeder in de hemel. En dat is vrucht van de Pinkstergeest.

Tien dagen lang, tussen Hemelvaart en Pinksteren, wordt Psalm 133 beoefend, wat we straks samen gaan zingen. Eén lichaam zijn ze, met verschillende ledematen. Ze zijn één kudde, bestaande uit verschillende schapen met een bokkennatuur. Maar allemaal zijn ze met een levende band verbonden aan die ene goede Herder, Die Zijn leven gegeven heeft voor deze 120 schapen. 120 verschillende mensen, verschillende karakters, verschillend geleid, verschillend geleerd, verschillend bekeerd, onderscheiden gangen, hoe u het ook noemen wilt... Maar hier zijn ze allen eendrachtig bijeen, omdat ze allemaal delen in dezelfde weldaden. Omdat ze allemaal verbonden zijn aan diezelfde Weldoener. Omdat ze alle 120 Hem hartelijk liefhebben. Ze weten allemaal van buigen voor God. Ze weten allemaal van zondaar zijn voor God. Ze weten er allemaal van dat de

Christus der Schriften in hun ziel is geopenbaard en dat ze het leven in eigen hand niet meer kunnen houden. Maar dat ze hun leven, hun zaligheid buiten zichzelf hebben leren zoeken in Hem, Die dood geweest is en Die eeuwig leeft. Ze zien op de levende Koning. Ze schuilen bij Hem. Het is allemaal vrucht van de Pinkstergeest, Die in rijke mate Zijn werk doet.

Want ze zijn afhankelijk en klein. Wat is dat heerlijk, gemeente! Dan acht je de ander uitnemender dan jezelf. Ze zijn ook allemaal ontdekt aan zichzelf. En dan heb je je handen vol aan jezelf. Dan begin je niet om de zonden van de ander breed uit te meten. De echte ontdekking brengt in de diepte aan de voeten van de Heere, aan de troon van Zijn genade. Dan blijf je bij jezelf. Daar heb je je handen vol aan, een leven lang. Dat is een weg van sterven, van ontdekking en van nadere ontdekking. Een weg van afgebroken worden. Maar ook een weg van uitgedreven worden naar de bloedfontein die geopend is in Jezus Christus voor uw zonden, voor jouw zonden en onreinheid.

Eendrachtig... Het eigen ik moet sterven. En dat willen we niet. Daar zijn we vijand van. Dat hoogmoedige bestaan moet eraan, ook als ambtsdrager, ook als dominee. Mijn eigen wil en mijn eigen dunk en mijn eigen zin moet afgebroken worden, wil Christus gaan verschijnen. Wil de Pinkstergeest, Die Christus verheerlijkt, gaan verschijnen, dan moet alles van mij gaan verdwijnen.

Weet u wie hier niet tegen kan? Wie heeft er nu geknarsetand? Die 120 mensen zitten allemaal met gevouwen handen. En er is er één die met gebalde vuisten zit. Die kan het niet hebben dat die 120 daar bidden en smeken. En dan zo eensgezind... Je raadt het al: dat is de duivel. Die wil dit niet. Die haat dit. Hij wil maar één ding: Gods Kerk verstoren en uitroeien. Gods volk plagen en benauwen. En zijn tactiek is: eerst ruzie zoeken in de gemeente, eerst verdelen, en dan, dan ga ik heersen! Eerst verdeeldheid zaaien en dan lach ik in mijn vuistje. Dan kan ik daar eens flink mijn gang gaan. En tweedracht en ruzie - dat weet hij beter dan u en ik - blokkeren het werk van de Heilige Geest. Als er ruzie is kan de Heilige Geest niet werken. Dan moet de Heere Zijn aangezicht verbergen. Zeker ook als er onenigheid is onder Gods kinderen.

Dat deze gemeente zo bij elkaar is, dat kan de duivel niet uitstaan. Want hij kent ook een ander gezegde: Eendracht maakt macht. En als je zo eendrachtig bij elkaar bent in Jezus' Naam, dan geeft dat bijzónder veel macht! En dat zal straks blijken op de Pinksterdag. Wat er dan gaat gebeuren? De grote werken van God! En natuurlijk probeert de duivel ook hier in Jeruzalem die eenheid te verstoren. Hij is altijd op de been. Maar het gebed is het machtigste wapen tegen welke vijand dan ook.

Deze allen waren eendrachtelijk volhardende in het bidden en smeken, met de vrouwen, en Maria, de moeder van Jezus, en met Zijn broederen. Gemeente, zullen we zo naar huis gaan? We hebben geen enkele reden om triomfantelijk op onze borst te slaan. Want we komen er allemaal met schuld onderuit. We moeten ons diep weg schamen. Ik hoop dat de Heere met Zijn Geest deze aanklacht op uw hart bindt. Dat u ermee op uw knieën komt bij Hem. Want daar is verwachting!

En als u niet bidden kunt, zeg dan maar: 'Heere, leer ons bidden.' En als u niet zuchten kunt: 'Heere, leer ons zuchten.' En als je niet klagen kunt: 'Heere, leer mij klagen.' En bid

maar: 'Heere, wilt U deze week en ook volgende week zondag met Uw Geest rijk onder ons werken? We hebben het allemaal zo nodig.'

En als we zo bij Hem komen, dan is er verwachting. Nooit bij u vandaan, nooit bij ons vandaan. Maar er is verwachting voor u en voor uw nakomelingen, want de profetie van Jesaja gaat in vervulling: *Ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten en Mijn zegen op uw nakomelingen.* (Jes.44:3)

Hij is een Hoorder, een Verhoorder van het gebed. Hij laat Zich niet onbetuigd. Zijn Geest wordt uitgegoten. En straks op de Pinksterdag worden de grote daden van God gezien, gehoord en opgemerkt. Er worden zelfs drieduizend mensen onder één preek bekeerd. Kan dat ook vandaag nog? Dat kan ook vandaag nog! Kan dat ook nog op het Pinksterfeest volgende week zondag? Dat kan ook volgende week zondag! Bent u ermee bezig, biddend, smekend, volhardend, eendrachtig? We hebben samen gezongen:

Zij sloegen 't oog op God;
Zij liepen als een stroom Hem aan;
Hij liet hen nimmer schaamrood staan;
Hij wendde straks hun lot.

Dat geve de Heere!

Amen.

Slotzang: Psalm 133: 1 en 3

Ai ziet, hoe goed, hoe lieflijk is 't, dat zonen
Van 't zelfde huis, als broeders, samenwonen,
Daar 't liefdevuur niet wordt verdoofd;
't Is als de zalf op 's hogepriesters hoofd,
De zalf, waarmee hij is aan God gewijd,
Die door haar reuk het hart verblijdt.

Waar liefde woont, gebiedt de HEER' de zegen;
Daar woont Hij Zelf, daar wordt Zijn heil verkregen,
En 't leven tot in eeuwigheid.